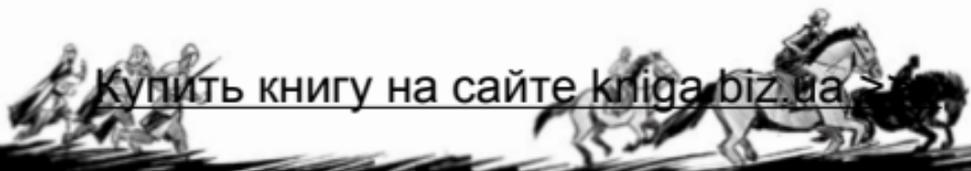

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >

РОЗДІЛ 1

Вони повзли так тихо, що жодна гілка не хруснула, не видала їхньої присутності. Хлопчачі тіла наче перетікали через сухе коріння і шурхотливе листя, вливалися в кожну ямку й огортали собою кожен горбочок.

Безшумно пересуватися лісом вони навчені ще змалку. Гра була така: одному зав'язували очі й давали в руки дубця, а решта хлопців мали нечутно підкрастися до нього так, аби не отримати дубцем по лобі. Усе відбувалося в лісі, де під ногами купа хмизу й опалого листя. Тож за кілька літ таких тренувань хлопці ставали нечутними, як вужі, і швидкими, як вивірки. Після цього вишколу повзти між дерев — не така вже й наука.

Бебришко відхилив гілля ліщини й побачив їх, мов на долоні. Троє розгнuzданих коней, припнутих до дерева довгими шворками, сторожко прями вухами і жували

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

траву. Двійко з їхніх господарів поралися біля води — тельбушили впольовану дичину. Коней пильнував лише один, та й те впівока: він саме вирізав якісь позначки на палиці — може, хотів собі зробити оздоблене руків'я до ножа, а може, просто бавився знічев'я.

Бедришко повернувся до товаришів і показав три пальці. Обличчя друзів засяяли: їх якраз троє. Нападати на ромеїв небезпечно, але надто вже ласою була здобич: за коней давали багато. Це якщо їх вимінювати. А якщо хочеш до братів-вовчиків, це буде найкращим свідченням звитяги, бо не кожен хлоп ризикне дури-ти озброєних воїв. Та й не доведеться потім думати, де взяти коня. Бо коли кінь потрібен, не знайдеш такого, щоб сам у руки йшов. А тут волею богів аж три, посеред лісу, та ще й із кепською сторожею!

Звісно, степові коні ліпші, міркував собі Бедришко, спостерігаючи з-за кущів. Вони і малі, і прудкі, і йти можуть довго. А вишколені — тільки диву дивуєшся. Ці ж якісь вайлуваті, розгодовані. Але нічого, і до таких можна звикнути.

Бедришко мацнув збоку і витяг із-за пояса старий пощерблений ніж. Цей ніж дістався йому від одного чоловіка, якого хлопець провів через болота на Шлях. Ніж старий, аж стоншився від точіння, але для Бедришка і такий за щастя. Ножів у них на хуторі мали по одному на господу, передавали від батька до сина, коли приходив час, тож дорослі не поспішали ділитися цінною річчю з хлопчиками. На трьох друзів ніж був лише у Бедриха.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Діставши знак від товариша, Лилик і Светко завмерли, очікуючи, доки той просунеться ще далі.

Хлопець обернувся і зловив погляди спільників. Далі рука безгучно ковзнула по шорсткій корі дерева, намацала шкіряні поводи. Притулившись всім тілом до стовбура, він нечутно, повільно піднімався, ноги тремтіли від напруги. Якоїсь миті гнідий кінь форкнув, припинив жувати і струснув головою. «Добрий кінь. Гарячий», — усміхнувся до себе Бедришко.

Прилинувши до дерева, він просунув лезо під повід. Кілька рухів — і поклав перерізаний кінець додолу. Ніж опинився біля другого повода. Хлопець стиснув зуби: один необачний порух чи звук — ромей підведе голову від свого заняття, побачить, що хтось наробив біди з поводами. Лезо ковзнуло, мов по маслу, — і вже друга шворка лежить унизу. Потім третя.

Ті двоє біля ріки закричали щось незрозуміле третьому. Він підвівся, обтрусився. Озираючись на ліс, де, причаївшись, ледь дихали до напівсмерті переполохані хлопці. Глянув на коней, але нічого незвичного не помітив. Ліниво почвалав кудись убік і почав розв'язувати штани — припекло.

Бедришко знав: час настав. Ще за якусь мить ті двоє заходяться біля багаття й ошиватимуться поруч. Він махнув рукою. Хлопці, мов тіні, нечутно підбралися до краю лісу. Кожен м'яз напружили за мить до вирішального стрибка. Ще один сигнал — і, прихилившись до трави, вони подолали відстань до коней. А далі питання вправності: схопити за поводи, рука на гриву, тіло

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)